

at der i fornødent Fald bør gives Hjælp til Udfyldning af Selvhjælp og i Erkjendelsen heraf erklærer sig for Fastholdelsen af Kap. VIII. i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen, skal det dog tilspøies, at flere af Mindretallets Medlemmer antage, at det vilde være principielt rigtigere at hjælpe de Vedkommende til at gjøre Tilfud til Selvhjælpsforeningerne fremfor at udfylde Bidragene fra disse. Da man ikke har set sig istand til at give sine Ønsker i den Retning Udtryk i positive Forslag, maa man indskrænke sig til i Almindelighed at udtale dette.

Endelig har Lovforslaget det Formaal (§ 4) at give egentlig Fattighjælp til enhver Trængende, der er Medlem af de i §§ 3 og 4 nævnte Alderdomsforsørgelses- og Sygekasser. Heri er Mindretallet ikke enigt.

Om man end kan erkjende, at begrændset supplerende Hjælp, der i Tilfælde af Sygdom og Alderdomsavagthed gives til Medlemmer af Selvhjælpsforeninger, ikke bør have Karakteren af egentlig Fattighjælp, følger deraf ikke, at man med Føie kan tillægge de Vedkommende en legal Beredighed for alle Tilfælde, hvor der ydes dem almindelig eller vedvarende Fattighjælp. At man ved at fastslaa noget Saadant skulde være i god Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelser, maa ogsaa betvivles. Det vil ligeledes være indlysende, at man derved gjør Uret mod andre værdige Trængende, der ikke have været istand til at faa sig den forlangte Afgang til saadanne Selvhjælpsforeninger. Den Paastand, at de værdige og de uøverdige Trængende skulle adskille sig selv, og at det, om de have skaffet sig Afgang til en Selvhjælpsforening, skal være det ene afgjørende Kjendemerke i den Retning, synes lidet holdbar.

At Staten overtager Udredelsen af Afgifter til Fattiges Forsørgelse i særlige Trængstilsælde (jfr. Lovforslag om det offentlige Fattigvæsen Kap. VI), anser Mindretallet for ønskeligt. Heller ikke vilde man i og for sig finde Noget at erindre imod, at der fra Statens Side inden visse Grændser gaves Tilfud til Selvhjælpsforeninger, naar den Hovedregel i det Hele fastholdtes, at den bevillende Myndighed fik fornøden Indflydelse paa og Tilsyn med Pengemidlernes Anvendelse.

Derimod kan man ikke tilraade, at der af Statskassen gives Tilfud paa en saadan Maade og i et saadant Omfang, som Lovforslagets § 7 tilsigter. Bestyrelsen for Understøttelseskassen bliver efter denne Paragraf bemyndiget til at afholde alle Afgifter, der efter Lovforslagets §§ 3 og 4 gjøres saavel til Supplering af Selvhjælp som til almindelig Fattighjælp. Udgiften tilbagebetales Understøttelseskassen med Halvdelen af Statskassen, Halvdelen af vedkommende Kommunekasse. Efter disse Bestemmelser vil Bestyrelsen af det egentlige Fattigvæsen i mange Tilfælde overflytte fra Kommunalbestyrelsen til Understøttelseskassens Bestyrelse, og denne vil være bemyndiget til efter

frit Skjøn at udskrive Pengemidler af Stats- og Kommunekassen. At de bevillende Myndigheder i andre Forhold skulde være stillede paa en lignende Maade, kan ganske vist ikke paavises. Det Tilfyn, Lovforslaget indrømmer Rigsdagen, Indenrigsministeren og Kommunalbestyrelserne, skjønt ikke at være af den Bestaafenhed, at disse Myndigheder — naar ikke store Uregelmæssigheder maatte indtræde — skulde være istand til at udøve nogen afgjørende Indflydelse paa Bestyrelsens Beslutninger.

Der lægges særlig Vægt paa, at man ved de foreslaaede Bidrag fra Statskassen paa den naturlige og rigtigste Maade vil opnaa en Udjevning af Fattighjælpen mellem Kommunerne, idet de stærkt bebyrdede Kommuner i deres egen Interesse vilde være opfordrede til at fremkalde Selvhjælpsforeninger. Selv om dette maatte blive Tilfældet, er det dermed ikke givet, at den trængende Del af Befolkningen netop i disse Kommuner i stort Omfang vil slutte sig til saadanne Foreninger. Man kan i den Retning opstille en Sandsynlighedsberegning, men der er ingen Sikkerhed for, at Statskassens Tilfud netop særlig skulde komme de mest bebyrdede Kommuner tilgode. Anser man en Udjevning af Udgifterne til Fattigforsørgelsen for nødvendig, maatte en saadan formentlig foregaa efter bestemte Regler, og det bør ikke, som efter Lovforslaget, være afhængigt af tilfældige Forhold, over hvilke Kommunerne ikke ere raadige, om Udjevningen virkelig bliver værkstat.

Mindretallet maa saaledes tilraade, at der i Lovforslaget om Understøttelseskasser kun optages de Bestemmelser, der slutte sig til Forslagets § 5. Mange af Lovforslagets Paragrafer vilde Mindretallet iøvrigt med nogen Ændring kunne tiltræde. Af Hensigtsmæssighedshensyn, for at lette Overensstemmeligheden, har man dog troet hellere at burde stille samlede Ændringsforslag til den anden Afstættelse af Lovforslaget. Hvis Ændringsforslagene vedtages, vil dette i det Væsentlige føres tilbage til den Form, der var givet det i Thinget tidligere foreliggende Lovforslag om en „Hjælpekasse til Understøttelse for Trængende, der ikke nyde Fattigunderstøttelse“. Da der ikke er fremkommet væsentlige Ændringer mod Enkelthederne i dette Lovforslag, skal man indskrænke sig til at fremsætte nogle faa mere almindelige Bemærkninger til Begrundelse for de stillede Ændringsforslag.

Mindretallet gaar ud fra Ønskeligheden af, at der overalt ved Siden af det offentlige Fattigvæsen bestaar organiserede Foreninger, der give frivillig Understøttelse til værdige Trængende. Om det end maa erkjendes, at al privat Godgjørenhed hverken kan eller bør indordnes under bestemte Former, turde det dog være uimodsigeligt, at Samvirken efter vedtagne Regler og omhyggelig Underfølgelse er i høj Grad ønskelig og vel stiftet til at lede Godgjørenheden i det rette Spor. Mindretallet nærer den Anskuelse, at Lovgivningsmagten,